

двѣ ношти, бѣгалъ отъ потеря, заморилъ до смъртъ коня, качилъ се на други, и него заморилъ, таче на третиятъ достигналъ въ заporожскій таборъ, като испиталъ по пѣтьтъ, че заporожцитѣ сѣ подъ Дубно. Едва можѣ да каже, че станѣло таково зло; но отъ што станѣло, опиле ли се заporожцитѣ и пиени сѣ се предале въ плѣнъ, и какъ татаретѣ сѣ се научиле за скривалиштето — ништо таково не каза. Много бѣ уморенъ оня казакъ, отече цѣлъ, лицето му бѣ погорено и опалено отъ вѣтъръ; паднѣ на мѣстотъ, дѣто сѣдѣше, и заспа дълбокъ сънъ.

Въ такива случае заporожцитѣ имахъ обичай да гонятъ грабителитѣ на часѣтъ и гледахъ да ги настигнатъ по пѣтьтъ, заштото инакъ скоро ги закарвахъ на пазаретъ въ мала-Азия, въ Измиръ, въ Критъ, и Богъ-зна въ какви мѣста се не показвахъ заporожски глави съ чомбасе. Ето зашто се събрахъ заporожцитѣ.

Сичкитѣ стоѣхъ въ шапкитѣ си, заштото бѣхъ дошли нѣ да слушатъ заповѣдъ отъ войводата, а да се съвѣтуватъ, като равни помежду си. „Нека даватъ съвѣтъ по-напрѣдъ старитѣ!“, викахъ въ народтъ. „Нека дава съвѣтъ войводата!“ викахъ други.

И войводата свали шапка, нѣ сега като началникъ, а като другаръ, благодари сичкитѣ казаци за честъ и рече! „Между насъ има много по-стари и по-умни за совѣтъ; но кога мене почетохъ, то мой совѣтъ е: да не губимъ, дружино, време, а да гонимъ татаритѣ; заштото вие и сами знаете, какъвъ човѣкъ е татаринтъ: той сѣ награбеното добро не ште да сѣдне да ни чака, а отведнѣжъ ште да го разнесе, дѣто и дирята му не находишъ. Та е мой съвѣтъ, да вървимъ. Посвѣтувахме тука доста. Ляховетѣ знаѣтъ, какво нѣщо сѣ казацитѣ; отмиѣстихме за вѣрата, колкото ни доде отъ-рѣка; а плячка отъ гладенъ градъ малко. Та ми е рѣчта: да се иде! „

„Да се иде! „разчу се по табортъ. Но Тарасу се не аресахъ тия думи и навѣси оште по-ниско надъ очитѣ намрѣженитѣ си чернобѣли вѣжди, като растѣ по-високи рѣтове планински, на които върховетѣ побѣлѣе отъ иглена студена хинъ.

„Нѣ, войводо! совѣтъ ни не е правъ!“ каже: „не е така както ти казвашъ: или ти, види се, забрави, че имаме плѣнници у ляховетъ? ти искашъ, види се, да презримъ прѣвиятъ нашъ дружински святъ законъ, да оставимъ братието си, та живи да имъ держатъ кожитѣ, или,